

MESE

a varjakat elfeledték. így a srác minden este meglepődött, mikor a hóna alól röptek ki a szárnyasok összekenni az eget. mikor a nap csak egy felállványozott emlék volt a szülők tudatában, a tévében pedig a riporternő hatalmasok izzócseréjéről beszélt a holdon, itt varjútollaktól lett sötét minden domboldal. gyorsan hozzá kell tennünk kelet Európáról légyen szó, igazi csodás átváltozásról nem beszélhetünk, csak az átlagosnál hidegebb estékről, ahol madarak etettek férgekkel, és a város itt-ott összeguberált maradékával egy fiút. mindezek ellenére az emberi csont boltozatos stílusa a történet szerint fedhetetlen; lábaknál román, mellkastól gótika, közte a gyomor égésterméke lebontva reményre és kalciumra, persze ritkán mondják ki: a mese sűrít, tehát nem igaz. és épp az elbeszélő rejti el előlünk a legizgalmasabb részeket, például milyen nehéz egy száját odaszoktatni egy csórhöz, vagy az embernek mennyire kell kihajolnia az ablakból, hogy az alatta lévő szomszédok erkélyét ne egye le- s míg oknyomozóvá válik a tisztos olvasó, a mese sötéten hallgat, kuncog, hisz nem rendelkezik idővel. nincsenek varjai. csak mi nevezzük őket annak, valami más helyett. különben túlságosan ráismernénk apánkra, a város felett szkafander ruhában ügyködő, durcás mérnökökre, a fiú helyett meg egy hosszú combú, fekete hajú lányra, akit kora hajnalban látunk egy kád forró vízben tojásokat pucolni.